

CORA CARMACK

Finding it

Vertaald door Marga Blankestijn

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Iedereen verdient één groots avontuur, één periode in ons leven waar we later altijd naar terug kunnen verwijzen en over kunnen zeggen: ‘Toen... tóén leefde ik echt voluit.’

Avonturen overkomen je niet als je je zorgen maakt over de toekomst of vastzit in je verleden. Ze bestaan alleen in het heden. En ze komen altijd, áltijd op het meest onverwachte moment, in de meest onwaarschijnlijke verpakking. Een avontuur is een open raam, en een avonturier is iemand die bereid is om op de vensterbank te klauteren en te springen.

Mijn ouders vertelde ik dat ik naar Europa ging om te groeien als mens. (Niet dat pa nog luisterde na het tweede of derde woord, waarop ik er nog even aan toevoegde dat ik zijn geld ging uitgeven om hem zoveel mogelijk over de rooie te helpen. Hij hoorde het niet eens.) Mijn docenten vertelde ik dat ik ging om levenservaring op te doen en zo een betere actrice te worden. Mijn vrienden vertelde ik dat ik ging feesten.

In werkelijkheid was het een beetje van alle drie. Of misschien zelfs geen van drieën.

Soms kreeg ik gewoon het vreemde, knagende gevoel in mijn achterhoofd – een soort doordringend muggengezoem – dat ik iets miste.

Ik wilde iets buitengewoons beleven, iets extra's. Ik weigerde te geloven dat ik mijn beste jaren achter de rug had nu ik afgestudeerd was. En als avonturen alleen in het nu bestonden, was het nu ook de enige plek waar ik wilde zijn.

Na bijna twee weken backpacken door Oost-Europa, begon ik er een expert in te worden.

Ik liep door de donkere straten van de stad, waar mijn stiletto's telkens tussen de kasseien bleven steken. Vandaar dat ik

de twee Hongaarse mannen die ik eerder die avond had ontmoet stevig vasthield; de andere twee van ons groepje liepen voor ons. Eigenlijk zou ik moeten zeggen dat ik ze gisteravond had ontmoet, want we leefden al in de vroege uurtjes van de ochtend.

Hun namen kon ik met geen mogelijkheid uit elkaar houden, en ik was nog niet eens dronken.

Nou ja, misschien een heel klein beetje.

Ik bleef Tamás maar István noemen. Of was dat Andrés? Ach, wat maakte het uit: ze waren allemaal hot, met donker haar en donkere ogen, en voor zover ik het kon bepalen, kenden ze maar vier woordjes Engels.

American. Beautiful. Drink. Dance.

Wat mij betrof waren dat de enige woorden die ze nodig hadden. Gelukkig kon ik Katalins naam wel onthouden. Haar had ik een paar dagen geleden al ontmoet en sindsdien waren we bijna elke avond samen uit geweest. Het was een wederzijds voordelige regeling: zij liet mij Boedapest zien, en ik betaalde nagenoeg alles met mijn vaders creditcard. Niet dat hij er iets van zou merken, of er iets om zou geven. En als dat wel zo was: hij had zelf altijd geroepen dat mensen die beweerden dat geld niet gelukkig maakte hun geld aan de verkeerde dingen uitgaven.

Bedankt voor de levenslessen, paps.

‘Kelsey,’ zei Katalin, met haar exotische, zware accent. Joh, waarom had ik nou niet zoiets? Toen ik klein was, had ik een licht Texaanse knauw, maar na al die jaren toneelspelen was die vrijwel verdwenen. Ze zei: ‘Welkom in de ruïnekroegen.’

Ruïnekroegen.

Ik stopte even met mijn gewoel door Istváns haar (of in elk geval dat van de jongen die ik István noemde) en keek om me heen. We stonden in een lege straat vol vervallen gebouwen. Die litanie van niet-op-de-buitenkant-afgaan kende ik heus wel, maar dit kwam echt rechtstreeks uit een zombie-apoca-

lyps. Ik vroeg me af hoe je ‘hersenen’ zei in het Hongaars.

De oude Joodse wijk – dáár had Katalin gezegd dat we heen gingen.

Oy vey.

Het zag er toch echt niet naar uit dat er hier ergens een bar zat. Ik bekeek de niet bijster vertrouwenwekkende omgeving en bedacht wat een geluk het was dat ik gisteravond nog seks had gehad. Als ik dan toch aan stukken gesneden werd, was ik tenminste tot op het laatste moment niets tekortgekomen.

Ik moest om mezelf lachen en bijna vertelde ik mijn metgezellen waar ik aan dacht, maar ik vermoedde dat het verhaal in vertaling verloren zou gaan. Vooral omdat ik me inmiddels begon af te vragen hoeveel Engels Katalin eigenlijk echt begreep, als ze dit een ‘bar’ noemde. Ik wees naar een instortend gebouw waar geen enkel uithangbord of naam op te bekennen was en zei: ‘Drink?’ En ik illustreerde het met een veelzeggend handgebaar.

Een van de jongens zei: ‘*Igen. Drink.*’ Het woord klonk als *ie-ghan*, en ik had inmiddels net genoeg opgepikt om te weten dat het ‘ja’ betekende.

Kijk eens aan! Ik sprak al bijna vloeiend Hongaars.

Ik liep achter Katalin en András aan (ik was er vijftien procent zeker van dat haar vriendje András heette). Ze liepen de verduisterde deur door van een van de ruïnes waar ik zo van griezelde. De langste van mijn Hongaarse *hotties* legde een arm om me heen. Op de gok zei ik: ‘Tamás?’ Zijn tanden blonken parelwit toen hij lachte. Kennelijk klopte de naam. Tamás stond gelijk aan lang. En hypersexy. Staat genoteerd.

Met zijn andere hand veegde hij mijn blonde haar uit mijn gezicht. Ik legde mijn hoofd in mijn nek om hem aan te kijken en er vonkte opwinding in mijn buik. Wat deed taal ertoe als er donkere ogen in de mijne keken, sterke handen op mijn huid lagen en de ruimte tussen ons in steeds warmer werd?

Echt heel weinig.

We volgden de rest van de groep het gebouw in en ik voelde de diepe bas van een technobeat door de vloer onder mijn voeten dreunen.

Interessant.

We liepen het gebouw verder in en kwamen in een grote zaal. De muren waren doorgebroken, en niemand had de moeite genomen om de brokstukken te verwijderen. De ruimte was verlicht met kerstlampjes en lantaarns. Hier en daar stonden willekeurige meubels gegroepeerd. Er was zelfs een oude auto die tot een soort restauratiewagen was omgebouwd. Het was beslist de raarste en verwarrendste plek waar ik ooit was geweest.

‘Leuk?’ vroeg Katalin.

Ik drong dichtert tegen Tamás aan en zei: ‘Geweldig leuk!’

Tamás nam me mee naar de bar, waar de drankjes ongelooflijk goedkoop bleken. Ik trok een biljet van tweeduizend forint tevoorschijn. Voor minder dan het equivalent van tien Amerikaanse dollar kocht ik shotjes voor ons alle vijf.

Ongelooflijk. Misschien moest ik maar voor altijd in Oost-Europa blijven.

En dat zou ik ook best willen overwegen... alleen had Europa één bezwaar. Om de een of andere duistere reden gaven ze hier schijfjes citroen bij de tequila, in plaats van limoen. Barkeepers keken me altijd aan alsof ik een glas olifantenzweet bestelde. Die lui begrepen de magische eigenschappen van mijn lievelingsdrankje gewoon niet. Als mijn accent niet verraadde dat ik een toerist was, deed mijn drankje dat altijd wel.

Maar met of zonder limoen is tequila nog altijd mijn beste vriend, dus ik dronk het shotje gretig leeg.

Daarna bestelde Tamás een gin-bitter lemon voor me, een drankje dat ik een paar weken eerder had leren kennen. Het maakte de afwezigheid van margarita's in deze contreien bijna draaglijk. Ik goot het naar binnen alsof het limonade was op een gloeiend hete dag in Texas. Hij sperde zijn ogen open, en

ik likte mijn lippen af. István bestelde er nog eentje voor me, en weer rolde het zuur en zoet over mijn tong.

Tamás gebaarde dat ik het drankje weer achterover moest slaan. Eigenlijk was het niet zo'n soort drankje, maar waarom zou ik hem zijn zin niet geven? Onder applaus sloeg ik het achterover.

God, wat vind ik het heerlijk als mensen van me houden.

Ik greep Tamás en István bij hun armen en trok ze weg van de bar. Er was ergens een muur gesloopt om als deur te dienen en daarachter zag ik een zaal waar het vol stond met dansende lichamen.

Dáár wilde ik zijn.

Ik sjarde mijn mannen mee in die richting en Katalin en András kwamen achter ons aan. We moesten over een stapel puin heen stappen om de zaal in te komen. Eén blik op mijn hoge turkooizen hakken volstond om vast te stellen dat ik dat met geen mogelijkheid kon doen zonder mijn sexappeal te verliezen. Ik keek even schattend naar István en Tamás. István bleek de meest gespierde van de twee, dus legde ik een arm om zijn nek. Hij hoefde mijn taal niet te spreken om te begrijpen wat ik wilde: hij zwaaide een arm onder mijn benen en tilde me op naar zijn borst. Het was maar goed dat ik skinny jeans droeg, en geen rok.

'*Köszönöm,*' zei ik, al had hij mij eigenlijk moeten bedanken, gezien de manier waarop hij openlijk in mijn décolleté stond te gluren.

Nou ja. Gluren vond ik niet erg. Ik was nog aangenaam warm van de alcohol en de muziek overstemde de wereld. Mijn waardeloze ouders en onzekere toekomst waren duizenden kilometers ver weg, aan de andere kant van de oceaan. Op dat moment hadden mijn problemen net zo goed verzopen op de bodem van genoemde oceaan kunnen liggen, zo onbeduidend waren ze.

De enige verwachtingen hier waren verwachtingen die ik zelf

had gewekt en maar al te bereid was in te lossen. Tja, misschien wilden mijn nieuwe 'vrienden' me alleen maar in de buurt hebben voor geld en seks. Dat was altijd nog beter dan helemaal niet gewenst te zijn. En bovendien... iedereen wil iets van een ander. Ik maakte gewoon liever meteen duidelijk wat dat was.

István legde zijn armen dichterbij me heen en ik vlijde me tegen hem aan. Mijn vader praatte, of liever, schreeuwde graag dat ik nooit eens iets wist te waarderen. Het kostte me anders geen enkele moeite om waardering op te brengen voor het mannelijk lichaam. Onder mijn beide handen was István één brok harde spieren en stevige hoeken. En die handen dwaalden, o wat dwaalden zij...

Tegen de tijd dat hij mijn voeten op de dansvloer zette, hadden ze die verrukkelijke spieren gevonden die van zijn heupen omlaag leidden. Ik beet op mijn lip en ontmoette zijn blik van onder mijn wimpers. Aan zijn gezicht te zien, had ik de Kalverstraat gevonden en kon ik meteen door naar Start om mijn tweehonderd dollar op te halen.

Of forinten. Maakt niet uit.

Tamás drukte zijn borst tegen mijn rug, en ik gaf me over aan de alcohol en de muziek en het gevoel beklemd te zitten tussen twee schitterende manspersonen.

Tussen bedrijvige handen en druipend zweet begon de tijd te verdwijnen. Er kwamen nog meer drankjes, gevolgd door nog meer gedans. Elk nummer vloeiende naadloos over in het volgende. Kleuren dansten achter mijn gesloten ogen. En het was bijna genoeg.

Even kon ik blanco zijn. Een splinternieuw doek. Ongerepte sneeuw. Mijn bagage had ik bij de deur afgegeven en even hoefde ik alleen maar te zijn.

En het was volmaakt.

Als je tussen twee wasbordjes geklemd zit, is er geen ruimte over om ongelukkig te zijn.

En voilà: een spontaan nieuw levensmotto.

Ik gaf István een paar bankbiljetten en stuurde hem weg om meer drank te halen. Intussen draaide ik me om naar Tamás. Hij drukte zich al god weet hoelang tegen mijn rug, en ik was vergeten hoe lang hij was. Ik leunde achterover om hem te kunnen aankijken, en zijn handen gleden over mijn rug naar mijn billen.

Met een grijns zei ik: ‘Zo zo, hier is iemand wel erg blij om mij even voor zichzelf te hebben.’

Hij trok mijn heupen tegen de zijne en zei: ‘Beautiful American.’

Juist. Het had duidelijk geen zin om energie te verspillen aan grappige opmerkingen die hij toch niet kon verstaan. Ik had wel een beter idee om mijn energie te gebruiken: ik sloeg mijn armen om zijn hals en hield mijn hoofd schuin in het universele gebaar ‘kus me’.

Tamás liet er geen gras over groeien. Maar dan ook geen sprietje. Die gast accelereerde in minder dan geen tijd van nul naar honderd. Zijn tong stak zo ver achter in mijn keel, dat het wel leek alsof ik gekust werd door de liefdesbaby van een hagedis en Gene Simmons van Kiss.

We waren allebei nogal aangeschoten. Misschien realiseerde hij zich niet dat hij mijn braakreflexen dreigde te prikkelen met zijn tong uit het wereldrecordboek. Ik boog wat naar achteren en hij staakte zijn tongaanval, maar nu zette hij zijn tanden in mijn onderlip.

Een beetje bijten, daar was ik helemaal niet tegen, maar hij trok aan mijn lip tot het een halve centenbak was. En hij stond zo lang op mijn onderlip te zuigen dat ik letterlijk begon te tellen om te zien hoelang hij door zou gaan.

Toen ik bij de vijftien (*vijftien!*) was, vonden mijn ogen een gast aan de bar die mijn dilemma met een enorme glimlach op zijn gezicht zat te bekijken. Stond ‘weerzinwekkend zelfvoldane grijns’ al in het plaatjeswoordenboek? Zo niet, dan kon ik daar nu mooi een foto bij leveren.

Ik zette me schrap en trok mijn arme mishandelde lip met een plop tussen de tanden van Tamás vandaan. Mijn mond voelde aan alsof hij door de stofzuiger opgezogen was. Terwijl ik mijn vingers tegen mijn gevoelloze lip drukte, begon Tamás een spoor van natte zoenen te trekken vanaf mijn mondhoek over mijn wang naar mijn kaak.

Zijn tong gleed als een slak over mijn gezicht en de hele geze-
gende alcoholroes waar ik zo hard aan had gewerkt verdampte.

Ineens was ik me er pijnlijk van bewust dat ik in een tot kroeg omgebouwde vervallen ruïne stond met een spoor van kwijl over mijn wang, en dat die kerel aan de bar me nu open-
lijk zat uit te lachen.

En hij was ook nog eens bloedmooi, dat maakte het nog veel erger.

Soms... was het nu afschuwelijk.

Mijn lachende stalker had een olijfkleurige huid, donkere ogen en heel kort haar. Hij had zo'n gespierde, militaire houding over zich, dat er meteen allerlei schunnige woordspelingen bij me opkwamen over het binnenvallen van mijn territorium. Bovendien was hij lang, met een permanent smeulende blik waar zelfs de onstuitbare Tyra Banks even stil van zou worden.

Helaas was hij op dit moment degene die bleef staren. Waarom moest het nu weer zo'n knappe vent zijn die getuige was van die beschamende zuigsessie? En alsof hij mijn gedachten kon lezen in mijn blik, lachte hij ineens nóg breder.

Ik rukte me van Tamás los en stak mijn hand op om te verhinderen dat hij me achterna kwam.

'Bathroom!' flapte ik eruit.

Het woord zei hem niets, dus reikte hij weer naar me.

'Uh-uh!' Ik zwaaide mijn wijsvinger heen en weer en probeerde: 'Toilet?'

Hij fronste zijn voorhoofd en hield een hand achter zijn oor. Dus schreeuwde ik nog harder: 'Toilet!'

Het volume hielp niet, maar het zorgde er wel voor dat er om ons heen mensen verbaasd opkeken; die spraken kennelijk wel Engels. En ongewild vonden mijn verraderlijke ogen de grapjas aan de andere kant van de zaal. Als hij nog harder lachte, dreigde er een klaplong.

Verdomme.

Kennelijk had hij geen moeite met mijn Engels.

Ik draaide me om en vluchtte, waarmee ik de scène die ik zojuist had geschopt waarschijnlijk alleen maar verergerde, maar het enige wat mij interesseerde was het wegwassen van mijn schaamte met een nieuwe borrel.

Ik probeerde over de hoop puin te stappen onderweg naar de bar, maar de grond bleef maar bewegen en ik voelde me duizend meter hoog op deze hakken. Ik was verder heen dan ik had gedacht en knipperde met mijn ogen om de wereld weer helder in beeld te krijgen. Ik moest me vooroverbuigen en mijn hand op een stuk beton leggen om mijn evenwicht niet te verliezen.

‘Wat? Zijn er geen inboorlingen meer om je te dragen?’

Toen ik opkeek, werd mijn ergste angst bewaarheid.

De Smeulende Soldaat. Van dichtbij was hij nog knapper, en dat werd nog versterkt door zijn zware stem. Zo te horen was hij ook nog eens Amerikaans. De uitdrukking op zijn gezicht was deels plagend, deels neerbuigend, maar zijn ogen veroorzaakten nog steeds dubbele salto's in mijn organen.

Of... zou dat de alcohol zijn geweest.

Allebei. We houden het op allebei.

‘Ik hoeft niet gedragen te worden. Ik ben helemaal... ho daar.’

Ik probeerde rechtop te gaan staan, maar mijn enkel zwakte en de wereld draaide even ondersteboven. In een oogwenk, alsof er iemand op fast-forward had gedrukt, stond ik niet meer óp het puin maar zat er middenin, met geschaafde handen door mijn landing op het onzachte beton. Ik probeerde nog te bedenken of ik nou zo bliksemsnel bewoog, of de wereld zo langzaam, toen ik ineens... vloog.

Mijn gezichtsveld vulde zich met een sterke kaak die plaatsmaakte voor zachte, volle lippen. En toen ogen die zo door-dringend keken, dat ze me deden denken aan kerks opgroeien in de zekerheid dat er ergens een God was die toekeek, en die alles kon zien waarvan ik niet wilde dat hij het zag.

‘Je doet me aan God denken,’ mompelde ik, en wenste natuurlijk onmiddellijk dat ik die woorden weer mijn mond in kon zuigen.

Hij lachte. ‘Goh, die kende ik nog niet.’

‘Ik bedoelde...’ Ik wist niet meer wat ik bedoelde. God, wat

was ik dronken. ‘Zet me neer. Het is helemaal niet nodig om me te dragen.’

‘Het kan me niet schelen wat jij denkt dat nodig is,’ zei hij, en ik voelde zijn lage stem van zijn borst in de mijne trillen.

Story of my life. Ik was net zo dol op mannen als een ander, maar waarom dachten zij toch altijd dat ze alles beter wisten dan ik?

Ik rolde met mijn ogen en zei: ‘Oké, draag me dan de hele nacht maar. Ik vind alles best.’

Ik legde mijn hoofd tegen zijn schouder en drukte me tegen zijn borst zodat ik lekkerder lag. Ik wilde net mijn hand achter in zijn nek leggen, toen hij mijn voeten weer op de grond liet zakken aan de andere kant van de hoop puin. Ik vertrok mijn gezicht van de pijn die van mijn enkels naar mijn knieën schoot door de harde landing.

Zucht. Had ik mijn bijdehante mond maar moeten houden. Ik deed alsof ik niet teleurgesteld was, haalde mijn schouders op en draaide me naar de bar. Hij stond zo snel voor me, en mijn reflexen waren zo traag, dat ik een botsing van mijn gezicht met zijn borstspieren maar net wist te vermijden.

Wacht... Waarom probeerde ik dat te vermijden?

Hij zei: ‘Wat? Geen bedankje?’

Ik voelde me een stuk nuchterder dan een paar tellen geleden en keek hem strak aan. ‘Het is niet mijn gewoonte om mensen te bedanken als ze tegen mijn zin iets met me doen. Dus, als je het niet erg vindt...’

Ik liep langs hem heen en wenkte de barkeeper, die gelukkig Engels sprak. Ik vroeg om een tequila en ging op een barkruk zitten.

‘Geef haar ook maar een glas water,’ zei mijn stalker terwijl hij naast me kwam zitten.

Ik wierp hem een schuine blik toe. Hot. Hij was echt Heel Erg Hot. Maar ik had nog nooit een jongen ontmoet in een bar die me minder dronken wilde laten worden. Dat maakte het

op de een of andere manier moeilijker om hem te vertrouwen.

Verknipt, ja, dat weet ik. Maar ik had lang geleden al geleerd dat je er beter meteen achter kon komen wat iemand van je wilde, anders kon je later voor rare verrassingen komen te staan. Bovendien was hij boos, als ik de spanning in zijn kaken goed las, en ik kon maar niet bedenken waarom hij daar naast me zat, als ik hem zo irriteerde.

Ik zei: ‘Je bent akelig opdringerig, vreemdeling.’

En een soort van gevaarlijk. Wie had er ooit gedacht dat boze vreemde mannen zo opwindend konden zijn?

‘Jij bent akelig dronken, prinses.’

Ik lachte. ‘Ach schatje, ik begin net. Als ik begin te vertellen dat ik mijn wangen niet meer voel en een beetje aanhalig word, dan weet je pas dat ik akelig dronken ben.’

Zijn wenkbrauw ging omhoog toen ik aanhalig zei, maar hij reageerde niet. Mijn shotje arriveerde, samen met een beker water. De beker duwde ik met een vies gezicht van me af en het shotje greep ik vast.

Deze reis draaide om avontuur, om leven zonder bagage en zonder verplichtingen en zonder gedachten. Alleen het nu. Het draaide beslist niet om wáter drinken.

Ik sloeg het shotje achterover.

Nu.

Een paar tellen lang rustte de warmte in mijn buik en zette mijn beide voeten op de grond. Ik begon te wennen aan de citroenschijfjes, die zoeter waren dan de limoenen, maar het zuur gaf mijn tong toch nog een prikkelend schokje. Ik gebaarde om een tweede, maar de zware stem van mijn meeloper sneed door de zalige waas die ik aan het opbouwen was.

‘Als je soms de herinnering aan die kus op de dansvloer probeert te verdrinken: ik betwijfel of dat helpt. Zo’n kus blijft je bij.’

Met een walgende beweging zei ik: ‘Dat hoeft je mij niet te vertellen.’

Ik veegde nog eens over mijn wang, al was het kwijl allang verdwenen.

De beker water kwam weer voor me staan, door een duwtje van zijn wijsvinger. Ik tuurde even naar hem. Zijn donkere ogen waren staalgrijs en stonden hard. Maar in zijn blik lag het vermoeden van een glimlach, al was daar om zijn mond geen spoor van te bekennen.

Maar wat een mond...

‘Weet je,’ zei ik, ‘jij zou me best op een andere manier kunnen helpen om die foute kus te vergeten.’ Hij keerde zich om en leunde met zijn rug tegen de bar. Daarbij schuurde zijn arm even langs de mijne, en ik huiverde. Goed, hij was een beetje irritant, maar hij was ook groot en warm en mannelijk, en Jezus, meer hoefde ik eigenlijk niet te noemen: ik was al verkocht. Mijn lichaam kon het weinig schelen wat voor soort spanning er tussen ons heerste. Spanning was spanning.

Hij hield zijn ogen koeltjes gericht op de dansvloer aan de andere kant van de zaal. Met die sterke, stoppelige kaaklijn en die verrukkelijke spieren was hij het toonbeeld van lang, donker en gevaarlijk.

Mijn woordenschat beperkte zich inmiddels tot een enkel woord: *yum*.

Hij zei: ‘Dat zou ik kunnen doen, ja...’ met een zijdelingse blik op mij.

O, alsjeblieft. Laten we dat alsjeblieft doen.

‘Maar het is zoveel grappiger om die blik op jouw gezicht toen het gebeurde vast te houden.’

Verdomme.

Zijn schouders schokten van zijn zwijgende gegrink. Geweldig. Nu lachte hij me alweer uit.

Ik liet mijn arm de zijne even raken en zei: ‘Ik kan wel een paar andere dingen bedenken die nog veel grappiger zijn.’

Hij hield op met lachen. Zijn ogen maakten zich los van de dansvloer en gleden langs mijn lichaam, vanaf mijn hakken

omhoog. Ik wist dat er een reden was waarom ik die riskante stiletto's droeg. Toen zijn blik bij mijn heupen aanlandde, wreef hij even met zijn duim over zijn onderlip, en ik wilde hem daar ter plekke bespringen. Ik rechtte mijn schouders, en als op bevel richtten zijn ogen zich op mijn borst.

Bingo!

Bedankt voor het inpakken van mijn geheime wapens, Victoria's Secret. Er kroop al een triomfantelijke grijns op mijn gezicht, toen hij zijn blik weer zonder commentaar naar de dansvloer wendde.

Wat?!

Hij keek niet naar mijn gezicht. Hij keek niet eens erg lang naar mijn lichaam.

Eigenlijk was ik beledigd en gekwetst. Mijn borsten, mijn meisjes, Marilyn en Monroe, waren dat beslist.

Zie je nou! Dat bedoelde ik: een man die wilde dat ik nuchter werd, was niet te vertrouwen. Ik was al te lang wakker en had te veel gedronken om te begrijpen wat hij wilde. En hoewel hij bloedmooi was, echt overweldigend knap, was hij evengoed de dood in de pot. En bovendien vormden alcohol en onzekerheid een heel slechte combinatie.

'Nou, dit was heel interessant,' zei ik. 'Ik kan beter teruggaan...'

'Naar die dementor op de dansvloer? Echt waar?'

Ik zette een paar stappen en wierp hem over mijn schouder een glimlach toe.

'Heb jij een beter idee?'

Ik verwachtte dezelfde koele blik. In plaats daarvan bleizen zijn ogen vuur en zijn kaak verstrakte. Hij duwde zich van de bar weg alsof hij me achterna wilde komen. Mijn stappen stakten en er vlinderde iets in mijn buik. Bijna wierp ik me in zijn armen. Bijna.

Hij was lang niet zo ongeïnteresseerd als hij me wilde wijsmaken, en juist daarom was hij zo interessant. Ik beet op mijn

lip en had het genoeg om zijn blik naar mijn mond te zien glijden.

Met een glimlach liep ik terug en leunde voorover tot mijn borst de zijne bijna raakte. Hij boog zijn hoofd naar mijn gezicht, en ondanks zijn bestudeerd onaangedane gezichtsuitdrukking zag ik zijn adamsappel tot twee keer toe op en neer bewegen, omdat hij iets weg moest slikken.

Ik legde mijn ene hand op zijn harde borst om steun te zoeken terwijl ik naar mijn vergeten beker water reikte. Terwijl ik het naar me toe trok, beet ik op mijn lippen om niet al te voldaan te grijnzen. Met mijn hoofd iets schuin keek ik naar hem op, stak het rietje langzaam tussen mijn lippen en nam een lange teug.

Hij schraapte zijn keel, met zijn blik op mijn mond gericht. Mijn onderbuik spande zich van opwinding. ‘Ik hoor het wel als je van gedachten verandert...’ zei ik.

Zwierig draaide ik me om en richtte mijn schreden naar de dansvloer, waarbij mijn heupen wellicht wat meer wiegden dan anders. Deze keer redde ik het alleen over het puin, zij het heel behoedzaam en met aandacht voor waar ik mijn voeten neerzette. Pas toen ik weer op de dansvloer stond en Tamás zag aankomen – de dementor op de dansvloer – kreeg ik spijt van mijn indrukwekkende aftocht.

Dus toen ik István zag, wist ik waar ik moest zijn.

Tamás werd officieel geschrapt van mijn takenlijst.

Ik wierp mijn armen om Istváns nek en draaide rond tot hij tussen mij en het kwijlmonster in stond. Helaas duurde het nog geen twee tellen voordat mijn gedachten weer naar mijn vriend aan de bar werden getrokken. Zijn ogen boorden dwars door me heen.

Ja, hij was duidelijk geïnteresseerd.

Ik glimlachte en nam nog een slokje water.

Tijd voor een showtje.

Met mijn ogen strak op Donker en Gevaarlijk liet ik mijn

hand over Istváns borst glijden. Ik schudde mijn blonde krullen en drukte me dicht tegen hem aan. Ik kronkelde en draaide met mijn lichaam om hem heen, en legde wat meer intensiteit in mijn bewegingen om mijn publiek te verlokken.

Van hieruit kon ik zijn vuist zich zien ballen op de bar.

Ik leunde met mijn rug tegen Istváns borst zodat mijn gezicht naar mijn werkelijke doelwit gewend was. Met mijn handen maakte ik een strelend gebaar langs mijn lichaam en ik glimlachte hem ondeugend toe.

Dit werd een makkie.

Een van Istváns handen gleed rond mijn middel naar mijn buik en ik liet mijn hoofd weer tegen zijn schouders zakken. Mijn ogen fladderden dicht en mijn oogleden waren bijna te zwaar om ze weer open te doen. Mijn spieren tintelden aangenaam.

Daar was mijn buzz weer. Halleluja. De tequila trof doel.

Zo... ja, zó wilde ik me altijd voelen. Op drift, niet langer gebonden aan de aarde met al zijn eisen en problemen. Ik wilde drijven op die zee, zweven in die ruimte, vergeten wie ik was.

Het was volmaakt.

Maar ik kon nog wel een manier bedenken om het nóg beter te maken. Ik deed mijn ogen open en moest een waas wegknippen voordat ik mijn blik op de bar kon richten.

Donker en Gevaarlijk was weg.

Ik keek naar de muur waar ik hem het eerst had gezien, maar ook daar stond hij niet. Speurend zocht ik naar zijn brede schouders en zijn olijkleurige huid, maar ik kon hem nergens vinden. Hij was in de menigte verdwenen, en met hem ook de meest interessante optie van de avond.

Verdomme. Ik had te moeilijk gedaan. Ik had hem toch meteen moeten bespringen toen ik zijn belangstelling opmerkte, daar aan de bar.

Met een frons op mijn gezicht verzette ik me tegen mijn teleurstelling. Ik probeerde weer tegen István aan te leunen, maar

ineens waren de hitte van zijn handen op mijn heupen en zijn adem op mijn schouder een stuk minder opwindend. Ik haalde diep adem, rechte mijn rug en draaide me naar hem om.

Kennelijk dacht hij dat dat het teken was door te zetten, want hij boog zich voorover en kustte me. Ik trok mijn gezicht weg en zijn lippen schampten langs mijn kin.

Hoofdschuddend zette ik een stap achteruit. Wat mankeerde me toch?

Ik keek naar het water in mijn hand en besloot dat ik waarschijnlijk gewoon nog een borrel nodig had.

Alleen reizen was nog niet zo eenvoudig. Er was te veel stilte, ik bracht te veel tijd door in mijn eigen gedachten. Soms leek het wel erg veel op werken. En het antigif voor werken was: spelen!

Toen István en ik bij de bar stonden, glimlachte hij en zei: 'Drink, beautiful American.'

Juist ja. Het zou toch wel leuk zijn geweest als hij een paar woordjes meer had gekend.

Ik bestelde nog een rondje shots. Op elk ander moment – shit, gisteren nog – zou ik iets leuks hebben gedaan met het zout en de citroen, maar nu had ik daar geen zin in. Het zou te veel inspanning vergen.

Zodra ik het glas aan mijn mond zette, wist ik al dat het geen goed idee was. Mijn mond liep vol speeksel en mijn maag dreigde te verhuizen naar ergens boven mijn ribbenkast. Maar ik dronk toch.

Na deze zou ik stoppen en het een tijdje uitzingen zonder. Ik had alles volkomen in de hand.

Dat dacht ik tenminste.

Vijf minuten later kwam het shotje niet zomaar aan. Het denderde als een bulldozer over me heen, reed achteruit en verpletterde me nog een keer. Toen ik gewoon probeerde te lopen, voelde ik me net zo'n stom, langgerekt opblaasmanntje dat je wel eens bij tankstations ziet staan. De vloer bleef maar op me

afkomen, hoe voorzichtig ik ook deed. Bij elke dreun van de bas leek de lucht wel mee te golven. Neonlicht stuiterte door de zaal. Met al die dansende mensen, de trippende inrichting en het kabaal leek de Harlem Shake wel een tuinfestje, vergeleken met de binnenkant van mijn hoofd.

‘Ik denk... dat ik frisse lucht nodig heb.’

‘*Dance?*’ vroeg István.

God, alsjeblieft niet.

‘Niet dansen. Ik moet alleen even...’ Dwars door de menigte drong ik me naar de gang en de entree. Voordat ik die bereikte, pingpongede ik heen en weer tussen groepjes mensen en de muren alsof ik een balletje in een flipperkast was. Ik stortte me naar buiten in de koele nachtlucht en nam een diepe teug frisse lucht.

Dat was mijn ondergang.

Terwijl ik me met één hand tegen het gebouw in evenwicht hield, begon ik ontzettend, weezinwekkend, beschamend te braken op straat. Die stille, verlaten, nog net niet van zombies vergeven straat.

Achter me klonken voetstappen en warme handen schoven het haar opzij dat aan weerszijden van mijn gezicht bungelde.

Oké, niet zo verlaten dus.

Met waterige ogen en een zere keel keek ik over mijn schouder, in de verwachting István of Katalin te zien staan.

Maar de soldaat die eerder verdwenen was, bleek op het absoluut slechtste moment opnieuw te zijn verschenen. En dat spoor van die glimlach die ik in zijn ogen had gezien, was helemaal verdwenen.

Laat me in vredesnaam NU door de grond zakken.